

LIBRIS

We know
books

Seria Roata Timpului

de ROBERT JORDAN

Ochiul Lumii
În căutarea Cornului
Dragonul Renăscut
Umbra se întinde
Focurile cerului
Seniorul haosului
Coroana de săbii
Calea pumnalelor
Inima iernii
Răscrucile amurgului
Pumnalul viselor

de ROBERT JORDAN și BRANDON SANDERSON

Furtuna se apropie

ROBERT JORDAN
și
BRANDON SANDERSON

Ciclul
Roata Timpului
cartea a douăsprezecea

FURTUNA
SE APROPIE

PROLOG

Ce înseamnă furtuna

Renald Fanwar ședea în pridvorul casei lui, încălzind balansoarul solid din lemn de stejar negru pe care îl meșteșugise nepotul lui în urmă cu doi ani. Privea spre miazănoapte.

La norii negri și argintii.

Nu mai văzuse niciodată asemenea nori. Aceștia acopeau ca o pătură întreg orizontul spre miazănoapte, până sus pe cer. Nu erau cenușii. Erau *negri și argintii*. Niște nori de furtună, negri cum era pivnița în toiul nopții. Erau brăzdați de lumini argintii, fulgere care nu scoteau niciun sunet.

Aerul era *dens*. Înșesat cu miros de praf și pământ. De frunze moarte și de ploaie care se încăpățâna să cadă. Venise primăvara. Cu toate acestea, viitoarele lui recolte nu creșteau. Nici măcar o mlădiță nu îndrăznise să se ițească din pământ.

Se ridică încet din balansoar – lemnul trosni, iar balansoarul se legănă încet în spatele lui – și se duse la marginea pridvorului. Pufăia pipa, deși aceasta nu mai ardea. Nu putea fi deranjat ca să o aprindă din nou. Norii aceia îl țintuiau locului. Erau foarte negri, asemenea fumului ce se înălța dintr-o pădure ce ardea, doar că acel fum nu se înălța niciodată atât de

sus în aer. Și ce însemnau norii aceia *argintii*? Se iveau printre cei negri tot așa cum vedeai pe alocuri porțiuni de oțel lustruit printre cele acoperite cu funingine.

Își frecă bărbia, coborându-și privirea spre curtea lui. Un gărduleț alb-spălăcit împrejmuia un petic de iarbă și arbuști. Arbuștii erau veștezi acum, toți până la ultimul. Nu rezistaseră acelei ierni. Trebuia să îi scoată din pământ în curând. Iar iarba... ei bine, iarba era doar paie. Nu încolțiseră nici măcar buruienile.

Bubuitul unui tunet îl zdruncină. Fu un sunet limpede, ascuțit, ca și când s-ar fi lovit două bucăți din metal una de cealaltă. Ferestrele casei zăngăniră, scândurile pridvorului huruiră, iar el păru că vibrează din tot corpul.

Sări în spate. Fulgerul lovise aproape – poate chiar pe proprietatea lui. Simți nevoia să meargă ca să inspecteze daunele. Focul fulgerului putea distruge un om, să ardă și să-l facă una cu țărâna. Aici în nord, în Ținuturile de Hotar, atât de multe lucruri aduceau cu iasca – iarba uscată, șindrilele uscate, semințele uscate.

Dar norii se vedeau în continuare în depărtare. Fulgerul acela nu *avea* cum să fi lovit proprietatea lui. Norii negri și argintii bubuiau și se învolburau, hrănindu-se și mistuindu-se.

Își închise ochii, liniștindu-se, trăgând adânc aer în piept. Oare doar își închipuise tunetul? Oare o lua razna, cum obișnuia să glumească mereu Gaffin? Își deschise ochii.

Norii erau chiar acolo, chiar deasupra casei lui.

Era ca și când aceștia se rostogoliseră brusc înainte, intenționând să lovească atunci când el nu era atent. Acum, aceștia acopereau tot cerul, întinzându-se în toate direcțiile, imenși și copleșitori. Mai că simțea cum aceștia apăsau cu greutatea lor aerul în jos, spre el. Trase aer în piept, care brusc păru plin de umiditate, iar pe frunte îi apărură broboane de sudoare.

Norii aceia se frământau. Erau nori de furtună negri ca smoala și argintii, zguduți de explozii albe. Dintr-odată, aceștia începură să se prăvălească spre el, asemenea unei tornade. Țipă, ridicându-și o mână, așa cum făcea cineva care voia să se ferească de o lumină orbitoare. De întunecimea aceea. De *întunecimea* aceea nemărginită, sufocantă.

Apoi, norii dispărură.

Pipa lui căzu pe scândurile pridvorului cu un clinchet ușor, iar tutunul se împrăștie pe trepte. Nu își dăduse seama că o scăpase. Renald șovăi, ridicându-și privirea spre cerul senin, dându-și seama că se ferea degeaba.

Norii se vedeau din nou la orizont, la o depărtare de vreo patruzeci de leghe. Se auzeau tunete înăbușite.

Își ridică pipa de jos cu mâna tremurândă, pătată de trecerea anilor și bronzată de atâția ani petrecuți în soare. „E doar un truc al minții, Renald, își spuse el. Începi s-o iei razna; e limpede ca bună-ziuă.“

Era neliniștit din cauza recoltelor. Acest lucru îl neliniștea. Deși rostea cuvinte pline de încredere în fața feciorilor, nu era firesc ce se întâmpla. Ceva trebuia să fi răsărit deja. Lucra pământul acela de patruzeci de ani! Orzului nu îi lua atât de mult timp ca să răsară. Arză-l-ar focu' dacă nu era așa! Ce se petrecea în lume în ultima vreme? Nu te puteai baza pe plante că vor răsări, iar norii nu stăteau unde le era locul.

Se forță să se așeze din nou în balansoar. Picioarele îi tremurau. „Îmbătrânesc eu, asta e...“, își zise el.

Lucrase la fermă toată viața lui. Nu era ușor să ții o astfel de gospodărie în Ținuturile de Hotar, dar dacă munceai din greu, puteai duce o viață prosperă în urma unei recolte bogate. „Ești norocos atâta vreme cât ai semințe pe câmpuri“, spunea mereu tatăl lui.

Ei bine, Renald era unul dintre cei mai prosperi fermieri din regiune. Fusese destul de inspirat să cumpere alte două ferme în afară de-a lui, căci toamna putea duce la piață

treizeci de căruțe încărcate. Acum avea șase bărbați de ispravă care munceau pentru el – arau câmpurile, verificau perimetrul. Nu că el nu era nevoit să calce în bălegar în fiecare zi și să le arate ce însemna să fii un fermier priceput. Nu trebuia să îngădui ca succesul să ți se urce la cap.

Da, el lucra pământul, se conțopea cu pământul, așa cum obișnuia să spună mereu tatăl lui. Cunoștea vremea cât de bine o putea cunoaște un om. Norii aceia erau ciudați. Se auzeau bubuiturile îndepărtate ale tunetelor, asemenea unui animal care mârâia într-o noapte fără lună. Așteptând. Pândind în pădurile din apropiere.

Tresări când se auzi bubuitul unui tunet care păru a fi prea aproape. Oare norii aceia erau la patruzeci de leghe depărtare? Asta crezuse el? Acum, că îi privea mai bine, aceștia păreau a fi mai degrabă la zece leghe depărtare.

„Nu te purta așa“, bombăni el în sinea lui. Vocea lui îi suna bine. Reală. Era plăcut să mai audă și altceva în afară de acele tunete și de scârțâitul obloanelor care se legănau din când în când în bătaia vântului. N-ar trebui să o audă pe Auaine, care era înăuntru și pregătea cina?

„Ești obosit. Asta e. Obosit.“

Scotoci în buzunarul vestei și scoase punguța cu tutun.

Un bubuit estompat răzbătu din dreapta. La început, el presupuse că era tunetul. Bubuitul acesta era prea strident, prea regulat, însă. Nu era un tunet. Erau niște roți care se învârteau.

Și, de bună seamă, o căruță mare, trasă de boi, își făcu apariția pe coama Dealului lui Mallard, către răsărit. Renald îl botezase astfel. Orice deal bun avea nevoie de un nume. Drumul se numea Drumul lui Mallard. Atunci, de ce să nu se numească la fel și dealul?

Se aplecă în față în balansoar, ignorând în mod voit norii aceia în vreme ce privea cu ochi mijii căruța, încercând să discearnă chipul căraușului. Thulin? Fierarul? Ce făcea de

conducea o căruță încărcată pe jumătate până la cer? Trebuia să lucreze la noul plug al lui Renald!

Zvelt pentru cineva din breasla lui, Thulin era de două ori mai musculos decât majoritatea argaților. Avea părul negru și pielea bronzată a unui shienaran, bărbierindu-se după moda lor, dar nu avea moț. Poate că familia lui Thulin se trăgea din războinicii din Ținuturile de Hotar, dar el era doar un simplu țaran, ca ei. Avea o fierărie în Oak Water, un sat care se afla la cinci mile depărtare, spre răsărit. Renald petrecuse multe seri de iarnă jucând jocul cu pietrele împreună cu fierarul.

Thulin îmbătrânea – nu era de aceeași vârstă cu Renald, dar ultimele ierni îl făcuseră pe Thulin să vorbească despre pensionare. A fi fierar nu era o îndeletnicire pentru un om în vârstă. Nici a fi fermier, desigur. *Existau* cu adevărat îndeletniciri pe care să le poată face un om în vârstă?

Căruța lui Thulin înainta pe drumul de pământ bătătorit, apropiindu-se de gardul alb ce împrejmua curtea lui Renald. „Ce lucru ciudat“, gândi Renald. În spatele căruței venea un șir ordonat de animale: cinci capre și două vaci de lapte. Lăzi pline cu găini cu pene negre erau legate pe exteriorul căruței, iar căruța însăși era burdușită cu mobilă, saci și butoaie. Fiica lui Thulin, Mirala, ședea pe capră cu el, lângă soția lui, o femeie din sud cu părul bălai. Deși era soția lui Thulin de douăzeci și cinci de ani, Renald încă se mai gândea la Gallanha ca la „fata aceea din sud“.

Toată familia se afla în căruță, în fruntea șeptelurilor lor cele mai bune. Era limpede că se așezaseră la drum. Dar încotro mergeau? Să viziteze niște rude, poate? El și Thulin nu mai jucaseră un joc cu pietrele de... oh, de vreo trei săptămâni. Nu prea mai era timp de vizite acum, că venea primăvara și trebuia să înceapă semănatul. Cineva trebuia să repare plugurile și să ascută coasele. Cine avea s-o facă dacă Thulin, fierarul, pleca?

Renald puse un pic de tutun în pipă când Thulin își opri căruța lângă curtea lui. Fierarul zvelt, cu părul cărunț, îi dădă hăturile fetei lui, apoi coborî din căruța, picioarele lui arun- când nori de praf în aer atunci când atinseră pământul. În spatele lui, furtuna îndepărtată clocotea în continuare.

Thulin deschise poarta gardului, apoi se apropie cu pașii mari de pridvor. Părea distras. Renald dădu să îl salute, dar Thulin i-o luă înainte:

– Am îngropat cea mai bună nicovală pe care o am în vechea grădină cu căpșuni a Gallanhei, Renald, zise fierarul cel masiv. Îți amintești unde este, nu? Tot acolo am îngropat și cele mai bune scule ale mele. Le-am uns bine și le-am pus în cel mai bun cufăr al meu, căptușit, ca acestea să nu se ude. N-ar trebui să ruginească. Cel puțin, o vreme.

Renald își închise gura, ținându-și pipă pe jumătate plină. Dacă Thulin își îngropa nicovala... ei bine, asta însemna că nu avea de gând să se întoarcă o vreme.

– Thulin, ce...

– Dacă nu mă întorc, zise Thulin, privind spre miazănoapte, îmi vei dezgropa lucrurile și te vei ocupa de ele. Vinde-le cuiva căruia îi pasă, Renald. Nu vreau să folosească oricine nicovala aceea. Mi-a luat douăzeci de ani să strâng uneltele astea, doar știi.

– Dar, Thulin! bolborosi Renald. Unde pleci?

Thulin se întoarse înapoi spre el, punându-și un braț pe balustrada pridvorului. Privirea din ochii lui căprui era solemnă.

– Furtuna se apropie, zise el. Așa că m-am gândit că trebuie să iau spre miazănoapte.

– Furtună? întrebă Renald. Adică ce se întrezărește la orizont? Thulin, pare să fie năprasnică – arză-m-ar focul dacă n-o fi așa –, dar n-are niciun rost să fugi din calea ei. Am mai trecut prin furtuni năprasnice.

– Nu ca asta, prietene, zise Thulin. Asta nu-i o furtună pe care s-o ignori.

– Thulin? întrebă Renald. Despre ce vorbești? Înainte ca acesta să apuce să răspundă, Gallanha strigă din căruța:

– I-ai spus de oale?

– A, făcu Thulin. Gallanha a lustruit setul acela de oale cu un dul din alamă care i-au plăcut întotdeauna soției tale. Sunt pe masa din bucătărie și o așteaptă pe Auaine, dacă le vrea.

Zicând acestea, Thulin îl salută din cap pe Renald și se întoarse la căruța.

Renald rămase locului, stupefiat. Thulin *fusesse* întotdeauna genul de om direct; prefera să spună ce gândea, apoi să vadă de ale lui. Acesta era un motiv pentru care Renald îl plăcea. Însă fierarul putea, de asemenea, trece printr-o conversație ca un bolovan printr-o turmă de oi, lăsând pe toată lumea nedumerită.

Renald se ridică încet, lăsându-și pipă pe balansoar, și îl urmă pe Thulin prin curte și până la căruța. „Fir-ar să fie“, gândi Renald, aruncând o privire în lături și observând din nou iarba și arbuștii veșteji. Lucrase din greu la curtea aceea.

Fierarul verifica lăzile cu găini prinse pe părțile laterale ale căruței. Renald îl ajunsese din urmă și își întinse o mână, dar Gallanha îi distrase atenția.

– Uite, Renald, zise ea din căruța. Ia astea.

Ea îi întinse un coș cu ouă. O șuviță de păr bălai i se desprinsese din coc. Renald se întinse să ia coșul.

– Dă-i-l Auainei. Știu că nu v-au rămas prea multe găini din pricina vulpilor ăloră din toamna trecută.

Renald luă coșul cu ouă. Unele erau albe, altele erau maro.

– Da, dar unde *plecați*, Gallanha?

– Spre miazănoapte, prietene, zise Thulin. Acesta trecu pe lângă el și își puse o mână pe umărul lui. Se va strânge o noapte, bănuiesc. Vor avea nevoie de fierari.

– Te rog, zise Renald, făcând un gest cu coșul cu ouă în brațe. Mai zăboviți măcar câteva minute. Auaine a băgat niște